

ตอนนี้

แสงไฟแทรกผ่านความมืดเข้ามาทำเอาฉันสะดุ้งตื่น

มีใครบางคนกำลังเปิดเปลือกตาขวาของฉัน นิ้วที่สวมถุงมือยาง
แหวกม่านอย่างแรงราวกับกระชากม่านที่ติดๆ ซัดๆ

พลันก็มีแสงสว่างจ้าจนแทบตาไปหมด มันคือแสงจากปากกา
ไฟฉายที่ส่องตรงเข้ามายังรูม่านตาของฉัน

ต่อด้วยตาซ้าย เริ่มจากแฉมเปลือกตาแหวกออก แล้วส่องไฟเข้ามา
แต่แล้วเปลือกตาก็เป็นอิสระ ปล่อยให้ฉันดำดิ่งกลับสู่ความมืดมืด
อีกครั้ง

จนกระทั่งใครบางคนพูดขึ้น เป็นผู้ชายที่มีน้ำเสียงนุ่มนวล “คุณได้ยิน
ผมไหม”

ฉันอ้าปากจะตอบ แต่แล้วความเจ็บปวดก็เล่นไปทั่วกราม ทิ่มแทง
ลำคอและแก้ม

“ได้ยินค่ะ”

เสียงแหบพร่าหลุดจากลำคอแห้งผาก ริมฝีปากก็ไม่ต่างกัน ยกเว้น
จุดหนึ่งที่เปียกชื้น อุ่น และมีรสเหมือนโลหะ

“ฉันเลือดออกหรือ”

“ใช่ครับ เล็กน้อย” เสียงเดิมพูดขึ้น “ถือว่าโชคดีนะ เพราะที่จริงมันอาจแย่กว่านี้ก็ได้”

“แย่กว่านี้ได้อีกเยอะเลยล่ะ” อีกเสียงหนึ่งกล่าวขึ้น

“ฉันอยู่ที่ไหน”

เสียงคนแรกตอบ “โรงพยาบาล เรากำลังจะพาคุณไปตรวจร่างกาย ต้องดูให้แน่ใจว่าคุณบาดเจ็บมากแค่ไหน”

ฉันรู้สึกถึงความเคลื่อนไหว ได้ยินเสียงล้อหมุนไปตามพื้นกระเบื้อง และสัมผัสได้ถึงแรงสั่นไหวน้อยๆ บนเตียงเคลื่อนย้ายคนไข้ ฉันเพิ่งรู้ว่ากำลังนอนหงาย ก่อนหน้านี้รู้สึกเหมือนตัวเองลอยอยู่ ฉันพยายามขยับตัวแต่ทำไม่ได้ เพราะแขนขาถูกตรึงเอาไว้ ข้ำซ้ายยังมีบางอย่างรัดรีงรอบคอราวกับบุงยักษ์ มันล็อกศีรษะฉันอยู่

มีคนอื่นอยู่ด้วยรวมเป็นสามคน เจ้าของเสียงพูดสองคน และใครอีกคนที่กำลังเซ็นเตียงอยู่ ฉันสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ รดตึงหู

“มาคุยกันว่าคุณจำอะไรได้มากแค่ไหน” เสียงชายคนแรกพูดขึ้นอีกครั้ง เขาพูดเยาะที่ที่สุดในกลุ่ม “คุณพอจะตอบคำถามผมได้ไหม”

“ได้ค่ะ”

“คุณชื่ออะไร”

“จูลส์” ฉันตอบแล้วนิ่งไป รำคาญความรู้สึกเปียกๆ อุ่นๆ บนริมฝีปาก และพยายามจะเลียมันออก แต่รู้สึกเปลี่ยวไปหมด “จูลส์ ลาร์เซ็น”

“สวัสดี จูลส์” ชายคนนั้นกล่าว “ผมชื่อเบอร์นาร์ด”

ฉันอยากทักทายตอบ แต่เจ็บกรามเป็นบ้า

รวมถึงร่างกายซีกซ้าย ตั้งแต่หัวเข่าไล่ขึ้นมาจนถึงหัวไหล่

ศีรษะก็ไม่เว้น

จู่ๆ ฉันก็แทบอยากกรีดร้อง เมื่ออาการชาหายไปและความเจ็บปวดเข้าสู่ใจมกะทันหัน...หรืออาจไม่ใช่ บางทีมันอาจเจ็บอยู่แล้วแต่ร่างกายเพิ่งจะรับรู้ได้ตอนนี้

“คุณอายุเท่าไร จูลส์” เบอร์นาร์ดถาม

“ยี่สิบห้า” ฉันเงิบไปเพราะความเจ็บระลอกใหม่พุ่งเข้ามา “เกิดอะไรขึ้นกับฉัน”

“คุณถูกรถชน” เบอร์นาร์ดตอบ “หรือไม่ก็คุณไปชนรถเข้าซะเอง เราไม่ค่อยแน่ใจเรื่องรายละเอียด”

ฉันคงช่วยอธิบายไม่ได้เพราะเพิ่งรู้เรื่องนั้น จำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง “เมื่อไหร่คะ”

“ไม่กี่นาทีก่อน”

“ที่ไหน”

“หน้าบาร์โธโลมิว”

คำตอบนั้นทำให้ดวงตาฉันเบิกโพลง คราวนี้เหมือนมันเปิดพื้ขึ้นเอง

ฉันกะพริบตาสู้แสงจากหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์เหนือศีรษะเมื่อเตียงเคลื่อนผ่านไปเร็วจี๋ เบอร์นาร์ดเดินตามอยู่ข้างๆ เขาเป็นคนผิวดำ สวมชุดสคริปส์สีดำ ดวงตาสีน้ำตาล และแววตาคูใจดี ฉันเลยสบโอกาสจ้องตาคู่นั้นพร้อมวิงวอน

“ได้โปรด” ฉันอ้อนวอน “อย่าส่งฉันกลับไปทีนั้นเลยนะคะ”

SAMPLE

หกวันก่อนหน้านี้

SAMPLE

ลิปต์โดยสารหน้าตาคล้ายกรงนกทรงสูง ตกแต่งด้วยซี่เหล็กบางๆ สีทอง
ดูหรูหรา พอฉันก้าวเข้าไปก็พลันนึกถึงนกที่ดูแปลกตา สดใส และงดงาม
ตรงข้ามกับสิ่งที่ฉันเป็น

แต่ภาพในหัวฉันตรงกันกับผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างๆ เธอสวมสูทยี่ห้อ
ชาเนลสีน้ำเงิน ผมบลอนด์เกล้าขึ้น มือที่ทำเล็บสวยไร้ที่ติประดับแหวน
ระยิบระยับ เธอน่าจะอยู่ในวัยห้าสิบแต่ไม่ถึงหกสิบ หรืออาจจะมากกว่านั้น
แต่ใบที่ออกซ์ทำให้ผิวหน้าเธอเรียบตึงและเปล่งประกาย ไหนจะน้ำเสียงสดใส
มีเสน่ห์ แม้แต่ชื่อก็ยังฟังดูแพง...เลสลี่ อีพลิน

ตามหลักแล้วนี่เป็นการสัมภาษณ์งาน ฉันเลยใส่สูทมา

สูทสีดำแต่ไม่ใช่ชาเนล

ส่วนรองเท้าซื้อมาจากเว็บไซต์ลดราคา ผมสีน้ำตาลประจำของฉัน
เข้าชั้นรุ่งรัง ปกติแล้วฉันจะไปเล็มผมที่ร้านชุปเปอร์คัต แต่เท่านี้ก็เก๋งบ
แล้ว

ฉันพยักหน้ารับทำเป็นสนใจตอนที่เลสลี่พูดว่า “ลิปต์ตัวนี้มีมาแต่แรก
บันไดหลักก็เหมือนกัน ตรงล๊อบบี้ก็แทบไม่ได้เปลี่ยนอะไรเลยตั้งแต่ตึกนี้
เปิดตัวเมื่อปี 1919 นั่นละข้อดีของตึกเก่าๆ มันถูกสร้างมาให้ทนทานนะ”

แต่การออกแบบนั้นทำให้เราบวกรวมพื้นที่ส่วนตัวของคนอื่น เลสลีกับฉันยืนไหล่เบียดกันในลิฟต์ที่เล็กเหลือเชื่อ แต่มันก็ถูกออกแบบอย่างมีสไตล์ ทั้งสามด้านมีผนังกรุไม้โอ๊กสูงถึงระดับเอว ประตูหน้าต่างบานแคบพรมแดงปูพื้น เพดานประดับทองคำเปลว

ลิฟต์มีประตูสองชั้น ชั้นหนึ่งเป็นลูกกรงเหล็กเส้นบางที่ปิดเองอัตโนมัติ อีกชั้นเป็นเหมือนตะแกรงไขว้ไปมา เลสลีเลื่อนปิดก่อนกดปุ่มไปที่ชั้นบนสุด จากนั้นลิฟต์ก็เคลื่อนช้าๆ ไปยังหนึ่งในที่พักอาศัยอันเลือ่่งลือที่สุดในแมนฮัตตัน

ถ้ารู้มาก่อนว่ามันอยู่ในตึกนี้ ฉันคงไม่เสียเวลามาหรอก เพราะฉันไม่ใช่คนแบบเลสลี อีพลินที่ถือกระเป๋าใส่เอกสารหุ่หุ่ราสีน้ำตาลคาราเมล และดูผ่อนคลายเมื่ออยู่ที่นี้ ฉันคือจูลส์ ลาร์เซ็น สาวจากเมืองถ่านหินในเพนซิลเวเนียที่มีเงินไม่ถึงห้าร้อยดอลลาร์ในบัญชี

นี่ไม่ใช่ที่ของฉัน

ในประกาศบอกแค่ว่าต้องการคนดูแลห้องพร้อมทั้งเบอร์โทรไว้ แต่ไม่ได้ระบุที่อยู่ ฉันจึงโทรไป เลสลีเป็นคนรับสายและนัดเวลาสัมภาษณ์พร้อมกับบอกที่อยู่ ช่วงถนนหมายเลขเจ็ดสิบต้นๆ ย่านอัปเปอร์เวสต์ไซด์ แต่ฉันก็ยังไม่รู้ว่ากำลังไปเจอกับอะไรจนกระทั่งมาโผล่อยู่หน้าตึก แล้วตรวจดูที่อยู่ซ้ำสามรอบเพื่อให้แน่ใจ

บาร์โธโลมิว

มันตั้งอยู่ถัดจากตึกดาโคตาและตึกซานเรโมที่มีหอคอยแผ่อันโด่งดัง เมื่อเทียบกับตึกเก่าแก่อื่นๆ ในนิวยอร์ก ตึกหลังนี้ดูเหมือนแทนหินบางๆ สูงสิบสามชั้นบนถนนเซ็นทรัลพาร์กเวสต์ ในย่านที่เต็มไปด้วยอาคารใหญ่โตโอฬาร บาร์โธโลมิวโดดเด่นเพราะมันมีขนาดย่อม ตกแต่งอย่างประณีตและสะอาดตา

ความพิเศษมาจากเหล่าการ์กอyle ที่มีปีกค้างคาวและเขาปีศาจ อสุรกายหินคู้่งเฝ้าอยู่เหนือซุ้มประตูทางเข้าไปจนถึงตัวที่นึ่งย่องๆ อยู่แต่ละมุมของหลังคาที่ลาดเอียง ด้านหน้าตึกมีพวกมันเรียงรายชั้นเว้นชั้น

ปีกหลักอยู่บนฐานหินอ่อน และยกแขนขึ้นไปแตะขอบด้านบนประหนึ่งกำลัง
ค้ำยันตึกไว้ ทำให้ที่นี้ดูเหมือนโบสถ์โกธิค และด้วยเหตุนี้มันจึงได้ฉายาว่า
เซนต์บาร์ตส์

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา บาร์โธโลมิวปรากฏอยู่ในรูปถ่ายนับพันรูป
ฉันเคยเห็นมันบนโปสเตอร์การ์ด ในโฆษณา งานถ่ายแฟชั่น ภาพยนตร์ ที่วี
และบนหน้าปกนิตยสารชายดีจากยุคแปดศูนย์เรื่อง*ฮาร์ตออฟอะดริมเมออร์*
ซึ่งทำให้ฉันรู้จักตึกหลังนี้ เจนมีหนังสือเล่มนั้นและชอบอ่านให้ฟังเวลาที่ฉัน
นอนแผ่หลายอยู่บนเตียงของเธอ

มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับเด็กสาวกำพร้าวัยยี่สิบปีชื่อจินนี่ ด้วยความ
เมตตาจากคุณยายที่เธอไม่เคยรู้จักมาก่อน เธอเลยจับปลัดจับผลูได้มาอยู่
ในบาร์โธโลมิวท่ามกลางสภาพแวดล้อมหรูหรา สวมชุดออกงานที่ดูฟุ้งเพื่อ
ขึ้นเรื่อยๆ และต้องรับมือกับหนุ่มๆ ที่มารุ่มล่อม มันเป็นนิยายที่เพ้อเจ้อ แต่
มันก็ทำให้เด็กสาวฝันเฟื่องถึงความรักบนท้องถนนที่มีชีวิตชีวาในแมนฮัตตัน

เวลาที่เจนอ่านหนังสือ ฉันมักจะมองดูภาพตึกบาร์โธโลมิวบน
หน้าปก ในพื้นที่ที่เราเติบโตมาไม่มีตึกแบบนี้เลย มีแค่ตึกแถวและร้านค้า
ที่หน้าตาต่างเต็มไปด้วยเขม่าควัน ทุกหนทุกแห่งปกคลุมด้วยความหม่นหมอง
ยกเว้นโรงเรียนกับศาสนสถาน แมนฮัตตันดึงดูดใจฉันกับเจน เราต่างฝัน
ถึงการใช้ชีวิตอยู่ในบาร์โธโลมิว ซึ่งเมื่อเทียบกับบ้านแฝดที่เราอาศัยอยู่กับ
พ่อแม่แล้วเหมือนเป็นอีกโลกหนึ่ง

“สักวันหนึ่ง” เจนมักจะพูดขึ้นเมื่ออ่านจบบท “ฉันจะไปอยู่ที่นั่น
ให้ได้”

“แล้วฉันจะไปหาอะ” ฉันตอบ

เจนลูบผมฉันเบาๆ “ไปหาเธอ เธอจะไปอยู่ที่นั่นกับฉันเลยต่างหาก
ยายจูลี่”

แน่นอนว่าความเพ้อฝันในวัยเด็กไม่เคยเป็นจริง บางทีมันอาจ
เป็นไปได้สำหรับคนอย่างเลสลี่ แต่ไม่ใช่สำหรับเจน และยิ่งไม่ใช่สำหรับฉัน
การได้ขึ้นลิฟต์ที่นี้จึงแทบเรียกได้ว่าฝันเป็นจริง

ปล่องลิฟต์ซ่อนตัวอยู่ในชอกตรงบันไดที่พาดผ่านกลางอาคาร ฉันมองเห็นมันผ่านหน้าต่างลิฟต์ขณะที่เราเคลื่อนขึ้นไป แต่ละชั้นมีบันไดลิบชั้น ซานพักบันได และต่อด้วยบันไดอีกลิบชั้น

ชายชราคนหนึ่งเดินกระยองกระแ่งลงบันได โดยมีหญิงในชุดสครับสีม่วงคอยประคอง เธอดูอดิโรยแต่ก็จับแขนอีกฝ่ายไว้แน่นและเฝ้ารอขณะเขาหยุดพักหายใจ ทั้งสองทำที่เหมือนไม่สนใจ แต่ฉันก็จับได้ว่าพวกเขาแอบชำเลืองมองเราก่อนที่ลิฟต์จะพาขึ้นชั้นถัดไป

“ยูนิตที่อยู่อาศัยมีทั้งหมดลิบเอ็ดชั้น เริ่มตั้งแต่ชั้นสองขึ้นไป” เลสลีพูด “ชั้นล่างสุดเป็นสำนักงานและพื้นที่สำหรับพนักงาน รวมถึงแผนกซ่อมบำรุง ห้องเก็บของอยู่ชั้นใต้ดิน แต่ละชั้นมีสี่ยูนิต หนึ่งสอง หลังสอง”

เราผ่านอีกชั้นหนึ่งขณะที่ลิฟต์ยังคงเคลื่อนตัวช้า ที่ชั้นนี้มีผู้หญิงอายุไล่เลี่ยกับเลสลีกำลังรอลิฟต์ลงมารับ เธอสวมกางเกงเลกกิ้ง รองเท้าบูตยี่ห้อเอ็กก์ และเสื้อเวดเตอร์หนาๆ สีขาว พร้อมกับจูงสุนัขตัวเล็กจิ๋ว เธอโบกมือให้เลสลีอย่างสุภาพ พลาจจ้องมองฉันผ่านแว่นกันแดดขนาดใหญ่เกินปกติ ในช่วงวินาทีที่เราสบตากัน ฉันก็จำเธอได้ทันที เธอเป็นนักแสดงหรืออย่างน้อยก็เคยเป็น ผ่านมาลิบปีแล้วตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่ฉันกับแม่เห็นเธอในทีวีช่วงปิดเทอมฤดูร้อน

“นั่นใช่...”

เลสลียกมือขึ้นปราม “ที่นี่เราไม่พูดถึงผู้อยู่อาศัย มันเป็นกฎที่ทุกคนรู้จักัน บาร์โธโลมิวภาคภูมิใจในความเป็นส่วนตัว คนที่นี่ต้องการความรู้สึกสบายใจนะ”

“แต่พวกคนดังเขาอยู่ที่นี้กันใช่ไหมคะ”

“ไม่ค่อยมีหรอก” เลสลีตอบ “ซึ่งก็ดีแล้ว เราไม่อยากเห็นปาปารัสซีมาดักกรอช่างนอก หรือไม่กี่...อย่าให้มันเกิดขึ้นเลย ฉันหมายถึงเรื่องน่าสยดสยองแบบที่เคยเกิดขึ้นที่ตึกคาโคตานะ ผู้อยู่อาศัยของเราส่วนใหญ่เป็นพวกคนรวยที่ไม่ชอบอื้อวอด รักความเป็นส่วนตัว หลายคนซื้อห้องโดยใช้บริษัทบังหน้าเพื่อไม่ให้ข้อมูลปรากฏต่อสาธารณะ”

ลัพท์หยุดลงพร้อมเสียงเอี้ยดอัดจากหัวบันได “ถึงแล้ว ชั้นสิบสอง”
เลสลีดึงลูกทรงเปิดแล้วก้าวออกไป เสียงรองเท้าสั่นสูงกระทบ
พื้นกระเบื้องสีขาวดำ

ผนังโถงทางเดินทาสีแดงเข้มอมม่วง มีโคมไฟติดผนังเว้นระยะห่าง
สม่ำเสมอ เราผ่านประตูสองบานที่ไม่มีป้าย ทางเดินสิ้นสุดตรงผนังกว้าง
ซึ่งมีประตูอีกสองบาน มันต่างจากประตูอื่นๆ เพราะมีหมายเลขติดอยู่

12 เอ และ 12 บี

“ฉันนึกว่ามีสี่ยูนิต์ต่อชั้นซะอีกคะ” ฉันทพูด

“ก็ใช่” เลสลีตอบ “ยกเว้นชั้นนี้ ชั้นสิบสองถือว่าพิเศษ”

ฉันเหลียวกลับไปมองประตูไม่มีป้ายข้างหลัง “แล้วพวกนั่นคืออะไร
คะ”

“ห้องเก็บของ ทางขึ้นดาดฟ้า ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นหรอก” เธอล้วง
กระเป๋าเอกสารเพื่อหยิบพวงกุญแจ ก่อนจะไขประตูห้อง 12 เอ “ที่นี้ต่างหาก
น่าตื่นเต้นของจริง”

ประตูเปิดออก เผยให้เห็นโถงทางเข้าที่ตกแต่งอย่างมีรสนิยม มีที่
แขวนเสื้อ กระจกขอบทอง และโตะที่มีโคมไฟ แจกัน และชามใส่กุญแจ
เลย์โถงทางเข้ามีหน้าต่างที่อยู่ตรงข้ามกับประตู วิวนอกหน้าต่างน่าทึ่งที่สุด
เท่าที่ฉันเคยเห็นเลยทีเดียวน

เซ็นทรัลพาร์ก

ปลายฤดูใบไม้ร่วง

แสงอาทิตย์สีเหลืองอำพันพาดผ่านใบไม้สีทองอมส้ม

ทั้งหมดนั้นมองเห็นได้จากบนตึกสูงสี่สิบห้าเมตร

หน้าต่างดูวิวยุคตั้งแต่พื้นจรดเพดาน ฉันทเดินโซเซเข้าไปเพราะจู่ๆ
ก็รู้สึกหัวหมุน และหยุดเมื่อจมูกเกือบชนกระจก เบื้องหน้าคือทะเลสาบ
เซ็นทรัลพาร์กและสะพานโค้งที่งดงามอย่างโบว์บริดจ์ ไกลออกไปคือ
เบเธสดาเทอร์เรซและมองเห็นร้านอาหารได้บอบตเฮาส์ได้บางส่วน
ด้านขวาคือซีปเมโดว์ มีผู้คนกำลังอาบแดดบนผืนหญ้าเขียวขจีกว้างใหญ่

ด้านซ้ายคือเบลเวเดียร์แคสเซล มีอาคารหินสีเทาโอ้อ่าของพิพิธภัณฑสถานศิลปะเมโทรโพลิทันเป็นฉากหลัง

ภาพตรงหน้าสวยจนฉันแทบลืมหายใจ

ฉันเคยจินตนาการถึงมันตอนอ่าน*ฮาร์ตออฟเดอะดรีมเมอร์* มันคือภาพเดียวกับที่ฉันได้เห็นจากห้องของเธอ ซีปเมโดว์อยู่ทางใต้ เบลเวเดียร์แคสเซลอยู่ทางเหนือ และโบว์บริดจ์อยู่ที่ใจกลาง เหมือนเป็นเป้าหมายสุดจะไขว่คว้าของเธอ

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงแม้จะเป็นเวลาแสนสั้น ถึงฉันจะผ่านเรื่องเลวร้ายมามาก หรือบางทีอาจเป็นเพราะเรื่องเลวร้ายนั้นแหละที่นำพาฉันมา พลันรู้สึกเหมือนโชคชะตากำลังเล่นตลก แต่ก็สลัดความคิดออกจากหัวไม่ได้ *ฉันไม่ควรอยู่กับที่นี่*

“ขอโทษนะคะ” ฉันจำใจผละจากหน้าต่าง “นี่น่าจะเป็นการเข้าใจผิดครั้งใหญ่”

ในประกาศบนเว็บไซต์อาจลงเบอร์ไว้ผิด หรือไม่ฉันก็ก่อดมิตเอง อีกอย่างบทสนทนาสั้นๆ ระหว่างเราก็มีแนวโน้มว่าจะทำให้เข้าใจผิด ฉันนึกว่าเลสลี่กำลังมองหาคนเฝ้าห้อง แต่เธออาจเข้าใจว่าฉันกำลังมองหาห้องเช่า เลสลีย์เฝ้ามองฉันอย่างงุนงง ส่วนฉันก็มองทิวทัศน์ด้วยความที่คนอย่างฉันไม่ควรได้เห็นมันด้วยซ้ำ

“ไม่ชอบห้องเธอ” เลสลีย์ถาม

“ชอบมากเลยคะ” ฉันแอบมองวิวอีกครั้งเพราะอดใจไม่ไหว “แต่ฉันไม่ได้กำลังมองหาห้อง คือ...ฉันกำลังมองหากิจจริง แต่ต่อให้เก็บเงินทุกเพนนีไปจนอายุร้อยปี ฉันก็ไม่มีทางจ่ายค่าเช่าที่นี่ไหวอยู่ดี”

“ที่นี่ยังไม่เปิดให้เช่าหรอก” เลสลีย์กล่าว “แค่ต้องการใครสักคนมาอยู่ในช่วงสามเดือนข้างหน้า”

“ไม่มีใครจะจ่ายเงินให้ฉันมาอยู่ที่นี่หรอกคะ ต่อให้แค่สามเดือนก็ตาม”

“คุณเข้าใจผิดแล้ว เพราะนั่นคือสิ่งที่เราต้องการ”

เลสลี่ผายมือไปยังโซฟาบุกำมะหยี่สีแดงที่ตั้งอยู่กลางห้อง มั่นดูแพงกว่ารถคันแรกของฉันเสียอีก ฉันนั่งลงอย่างลึกลับ กลัวจะขยับตัวพลาดจนทำโซฟาพัง เลสลีนั่งลงบนเก้าอี้ในมุมที่เข้าซุกกันตรงข้ามโซฟา มีโตะกาแฟที่ทำจากไม้มะฮอกกานีคั่นกลาง พร้อมกระถางกล้วยไม้วางอยู่ กลีบดอกขาวไร้ตำหนิ

ฉันเริ่มสังเกตเห็นว่าห้องนั่งเล่นตกแต่งด้วยโทนสีแดงและไม้ ให้ความรู้สึกผ่อนคลายแม้จะอึดอัดนิดหน่อย ตรงมุมห้องมีนาฬิกาตั้งพื้นแบบโบราณ เข็มเดินไปที่ละนิด หน้าต่างมีผ้าม่านกำมะหยี่และบานเกล็ดไม้ข้างๆ มีกล่องรองเท้าไกลทองเหลืองวางอยู่บนขาตั้งไม้ มันไม่ได้ซีซีขึ้นฟ้าแต่กลับเล็งไปที่เซ็นทรัลพาร์ก

วอลเปเปอร์เป็นลายดอกไม้สีแดง กลีบดอกกลวดยวจิตรคล้ายพัด แต่งแต้มอยู่เต็มผนัง บัวฟ้าเพดานมีลวดลายคดโค้งสวยงามดูเข้ากัน

“สถานการณ์มันเป็นแบบนี้” เลสลีย์เอ่ย “กฎอีกข้อของที่นี่คือห้องพักห้ามว่างเกินหนึ่งเดือน มันเป็นกฎดั้งเดิมและบางคนอาจมองว่าแปลก แต่เราเชื่อว่าตึกที่มีคนอยู่แปลว่าทุกคนจะเป็นสุข บางตึกแถวนี้ระงับไปครั้งหนึ่ง มีเจ้าของก็จริงแต่แทบไม่เคยมาอยู่เลย บรรยากาศวังเวงเหมือนอยู่ในพิพิธภัณฑหรือโบสถ์ยังงัยงั้น ไหนจะมีปัญหาเรื่องความปลอดภัยอีก ถ้าคนรู้อาจจะมีห้องว่างไปหลายเดือนอาจมีใครคิดบุกเข้ามาก็ได้ ใครจะไปรู้”

มิน่าล่ะประกาศที่ดูเรียบง่ายนั้นถึงไปรวมอยู่กับประกาศรับสมัครงาน แถมยังดูคลุมเครืออีกต่างหาก

“นั่นคุณก็กำลังมองหาคนมาเฝ้ายามหรือคะ”

“เราอยากได้คนมาอยู่ประจำต่างหาก” เลสลีย์ตอบ “อีกหนึ่งชีวิตที่จะเข้ามาทำให้ตึกนี้มีชีวิตชีวา อย่างห้องนี้ เจ้าของเพิ่งเสียไป เธอเป็นหม้าย ไม่มีลูก มีแค่หลานๆ ในลอนดอนที่กระหายเงินและกำลังยื้อแย่งกันว่าใครควรได้ห้องไป ห้องนี้จะว่างจนกว่าพวกนั้นจะหาทางออกได้ ชั้นนี้มีแค่สองยูนิต คิดดูสิว่ามันเจียบเหงาขนาดไหน”

“ทำไมหลานๆ ถึงไม่ปล่อยเช่าล่ะคะ”

“ที่นี้ไม่อนุญาตค่ะ เหตุผลเดียวกับที่ฉันบอกไปก่อนหน้านี้ นั่นแหละ มันควบคุมไม่ได้ถ้าเกิดปล่อยเช่าและพวกเขาทำอะไรแย่ๆ ขึ้นมา”

ฉันพยักหน้า โอเค รู้เรื่อง “การจ้างให้คนมาอยู่ที่นี่ก็เพื่อให้มั่นใจว่า เจ้าตัวจะไม่ทำให้ห้องเสียหายใช่ไหมคะ”

“ถูกต้อง” เลสลีย์ตอบ “ลองคิดซะว่าเป็นเหมือนกรรมธรรม์ที่จ่ายผลตอบแทนดีมาก ในกรณีของห้อง 12 เอ ครอบครัวเจ้าของห้องผู้ล่วงลับ เสนอให้เดือนละสี่พันดอลลาร์”

มือของฉันหล่นจากตัก

สี่พันดอลลาร์ต่อเดือน

เพื่อมาอยู่ที่นี่

ตัวเลขค่าตอบแทนทำให้ความคิดเตลิด รู้สึกเหมือนโซฟาหายวับไป ปล่อยให้ฉันลอยโหวงอยู่เหนือพื้น

ฉันพยายามรวบรวมสติเพื่อคิดเลขง่ายๆ สามเดือนก็เท่ากับหนึ่งหมื่นสองพันดอลลาร์

มากพอจะเลี้ยงปากเลี้ยงท้องระหว่างที่พยายามกอบกู้ชีวิตพังๆ

“คุณคงสนใจข้อเสนอล่ะ” เลสลีย์เอ่ยขึ้น

บางครั้งบางคราวชีวิตจะส่งปุ่มรีเซตมาให้ เธอต้องกดดันให้แรงที่สุดเท่าที่จะทำได้

เจนเคยพูดกับฉันสมัยที่เรานอนอ่านหนังสือกันบนเตียง ตอนที่ยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจความหมาย

ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้ว

“สนใจมากเลยล่ะ” ฉันตอบ

เลสลีย์ยิ้ม เผยให้เห็นฟันขาวสว่างภายใต้ลิปติกสีชมพูพีช “ถ้าวันนี้เรามาเริ่มสัมภาษณ์กันเลยดีไหม”

2

แทนที่จะสัมผัสภาษณ์กันในห้องนั่งเล่น เลสลีย์กลับพาฉันเดินชมห้อง เมื่อเข้าไปในห้องใหม่ เธอก็จะมาพร้อมคำถามใหม่ๆ เหมือนกำลังเล่นเกมทายปริศนาอย่างคลุ ถ้ามีห้องบิลเลียดกับห้องเต็นท์ราด้วยก็เหมือนเป๊ะ

จุดแรกคือห้องทำงานทางขวาของห้องนั่งเล่น บรรยากาศในนี้เข้มข้มริมสไตล์ผู้ชาย โทนสีเขียวเข้มกับไม้สีน้ำตาลเหมือนวิสกี้ ลายวอลเปเปอร์เหมือนกับในห้องนั่งเล่น เพียงแต่ในห้องนี้เป็นสีเขียวมรกตสดใส

“ตอนนี้คุณทำงานอะไรอยู่” เลสลีย์ถามขึ้น

ฉันควรบอกว่าเมื่อสองสัปดาห์ก่อนฉันเป็นผู้ช่วยธุรการของบริษัทการเงินที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ งานไม่ได้วิเศษอะไร ดีกว่าการฝึกงานแบบไม่ได้ค่าจ้างนิดเดียว ง่วนถ่ายเอกสารและชงกาแฟมือเป็นระวิง แล้วก็ต้องหลบเลี่ยงอารมณ์ขื่นๆ ลงๆ ของพวกหัวหน้าแผนก แต่มันก็ช่วยให้ฉันจ่ายค่าน้ำค่าไฟได้ แถมยังมีประกันสุขภาพ จนกระทั่งฉันถูกเลิกจ้างพร้อมกับพนักงานอีกสิบเปอร์เซ็นต์หลังการปรับโครงสร้างองค์กร เจ้านายคงคิดว่ามันฟังดูดีกว่าการปลดพนักงานครั้งใหญ่ละมั้ง แต่ไม่ว่าจะเรียกยังไงผลลัพธ์ก็เหมือนเดิม ฉันตกงาน และเจ้านายน่าจะได้โบนัสเพิ่ม

“กำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนงานค่ะ” ฉันตอบ